

DIUMENGE 3 DE L'ADVENT –A 2014

1. L'ESGLÉSIA, EN L'ESPERA D'AQUELL QUE VE....

El primer diumenge de l'Advent, hem començat l'evangeli de Marc, evangeli de l'any litúrgic B, quasi fins al final: la conclusió del seu discurs sobre la fi dels temps, al que segueix immediatament després el relat de la Passió. Procediment paradoxal pot ser, i per tant altament simbòlic ja que al mateix temps que el nostre Advent del 2014, és tota la història que pren sentit, orientat vers el Retorn del Fill de l'home. "Vetlau", no parava de repetir Jesús.

Diumenge passat, contràriament, preniem el començament del segon evangeli, que declara obert el temps de l'acompliment de les promeses, traça un itinerari de fe: Començament de la Bona Nova de Jesús, el Crist, el Fill de Déu.

Avui, tercer diumenge de l'Advent, deixam un moment l'evangeli de Marc pel de Joan. De bell nou s'alça davant nostre el personatge fascinant de Joan Baptista que l'evangelista s'apressa a situar en relació amb Jesús: ell no era la Llum, sinó que vingué a donar testimoni... De fet, les seves paraules són peres desaparèixer del mapa, amagar-se, desaparèixer davant d'aquell a qui ve a anunciar: Jo no som el Messies, per definir-se com "la veu que crida en el desert: Aplanau el camí del Senyor, per revelar una presència: enmig de vosaltres n'hi ha un que vosaltres no coneixeu.

2. PREPARAR-SE A CELEBRAR NADAL:

Unes lectures que ens revelen una presència: Algú, enmig de nosaltres, que ens aporta la joia.

- L'anunci de la vinguda d'un Servent de Déu, "consagrat per la unció" (Crist en grec, Messies en hebreu) i enviat a portar la bona nova als pobres (1ª lectura).
- Troba el seu acompliment en la persona de Jesús. Vingut davant d'ell, però solament com a testimoni de la Llum, Joan Baptista revela, mostra la seva presència: *Enmig de vosaltres n'hi ha un que no coneixeu*, i ja, s'esborra, desapareix davant d'ell: Jo no som digne de deslligar-li....
- Com a partir de les hores, segurs de la fidelitat de Déu que ens crida, a viure sempre alegres, en la pregària i en l'acció de gràcies, en la disponibilitat a l'Esperit, de manera que Déu ens guardi perfectes i sense... per a la vinguda de nostra Senyor Jesucrist..

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA (Is 61, 1-2a. 10-11)

Aprofundir aquest text

El missatge del Llibre de la Consolació d'Israel, que llegíem diumenge passat, s'adreçava a jueus deportats a Babilònia: els anunciava, veient les victòries esclatants del rei persa Cir, una propera alliberació; celebrava, en termes de nou Èxode, el retorn dels exiliats a la Terra promesa.

El text profètic d'avui té per destinataris els jueus repatriats, però decebuts, descoratjats davant de les dificultats trobades: malgrat el retorn de l'exili, malgrat la reconstrucció del Temple, ja no creuen! Les magnífiques promeses del Segon Isaïes no s'han realitzat totalment; Jerusalem i el seu Temple no han retrobat la glòria passada.

El text sencer comporta tres parts, de les que el leccionari n'ha escollit la primera i la darrera.

Als versets 1 al 4, l'autor inspirat dóna la paraula a UN MISTERIÓS SERVENT, sobre el qui reposa l'Esperit de Déu i que ha estat "consagrat per la unció" (en grec: fet Crist; en hebreu Messies). La seva missió? Portar una bona nova al poble dels pobres que han après, per l'experiència de les seves limitacions, a estar davant Déu i posar en ell el seu destí; alliberar els seus germans, no de l'Exili, sinó del seu descoratjament: anunciar un any de gràcia, donat pel Senyor, és a dir l'any on, segons la llei d'Israel, els esclaus havien de ser alliberats.

Els versets 5 al 9, omesos pel leccionari, l'autor obre PERSPECTIVES DE FUTUR.

Als versets 10-11, es fa sentir LA RESPOSTA DE L'AUDITORI que, a l'anunci d'aquest missatge, deixa escapar aquest crit de joia: *Desbord de goig amb el Senyor, i m'alegro amb el meu Déu,* i reneix l'esperança, utilitzant successivament

- La simbologia del vestit: les endolades canvien les seves insígnies de dol per les dels pobres en festa, signe d'una transformació interior *perquè m'ha vestit un vestit de gala i m'ha embolicat en un mantell de triomf, com a núvia que es posa la corona, o núvia que s'adorna amb les seves joies*
- La simbologia de la vegetació: igual que la terra fa descloure les seves llavors... Com el sòl tira els seus brots, com un jardí fa brollar les seves llavors, així el Senyor farà brollar la justícia i els himnes davant tots els pobles.
-

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector trobarà la manera de ben diferenciar les dues parts d'aquest gran text profètic.

El qui fa la presentació, per L' ENVIAT DE DÉU DE LA MISSIÓ QUE DÉU MATEIX LI HA CONFIAT:

PORTAR LA BONA nova als pobres

Curar els ferits

Anunciar als presoners la llibertat,

I als captius la llibertat,

A proclamar un any de gràcia del Senyor.

3. La que és RESPOSTA D'ACCIÓ DE GRÀCIES del poble dels pobres, text on hi abunden els verbs actius: saltar d'alegria, exultar en Déu, m'embolcalla amb un mantell de la salvació, posar una diadema, enjoiar-se, fer germinar ...

SALM

El càntic de Maria, el Magníficat, ocupa el lloc del salm . Com a eco de l'acció de gràcies dels pobres de l'A. T., ens convida a fer nostra en Església, l'acció de gràcies de la Verge Maria, i a cantar-la en present..

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Els versets que s'han agafat per aquest diumenge de l'Advent són presos de la conclusió de la 1ª carta als Tessalonicencs. Cristians recents, minoria ínfima en una immensa ciutat pagana, ells viuen en l'espera febrils del Retorn de Crist, que creuen imminent... fins el punt de considerar aquest món com un provisional sense interès fins a deixar de banda, negligir, el seu treball professional.

L'Apòstol, que comparteix la seva esperança, ha hagut de posar-los en guàrdia, en plena assemblea litúrgica, contra l'efervescència i l'excitació que corren el risc de fer d'ells uns evadits de l'esperança.

En alguns incisos en imperatiu, defineix quina ha de ser L'ACTITUD PROFUNDA DEL CRISTIÀ:

Viviu sempre contents; alegria d'estar reunits per la Paraula de Déu acollida en la fe; joia d'experimentar l'acció de l'Esperit Sant, de perseverar en l'esperança i d'estimar-se fraternalment:

1. *pregau contínuament,*
2. *donau gràcies en tota ocasió.*

Després els convida a

• **LA DOCILITAT A L'ESPERIT:**

No sufoqueu l'Esperit ni menyspreu els dons de profecia.

AL DISCERNIMENT:

Examineu-ho tot i quedeu-vos amb el que és bo.

Allunyau-vos de tota casta de mal.

Recorda a la conclusió quin és el **FONAMENT DE LA SEVA FE I DE LA SEVA ESPERANÇA**: la fidelitat de Déu: *Déu, el qui us crida, és fidel, i ell mateix ho durà a terme.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA:

El lector s'esforçarà, en la seva proclamació, a distingir, tant com pugui:

L'adreça: Germans...

Les consignes de l'apòstol a la comunitat:

Viviu sempre contents, 17 pregueu contínuament, 18 doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist

19 No sufoqueu l'Esperit 20 ni menyspreu els dons de profecia.

La pregària final:

Que el mateix Déu de la pau us santifiqui plenament i conservi del tot irreprehensibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per al dia de la vinguda de nostre Senyor Jesucrist.

I la conclusió:

Déu, el qui us crida, és fidel, i ell mateix ho durà a terme.

COMENTARI A L'EVANGELI (Jn 1, 6-8.19-28)

El cicle B pren avui el text de l'evangeli de S. Joan.

Després del Pròleg de Joan desplega les seves estrofes com un himne: 1 *Al principi existia el qui és la Paraula.*, vet aquí que de cop, als versets 6-8, quasi en ruptura amb la tonalitat general, l'autor fa aparèixer "un home", de nom Joan.

Afirma que és "enviat per Déu" l'evangelista que l'inscriu així en la llarga llista dels profetes.

- És enviat per com a "testimoni", a donar testimoni de la llum", perquè ell no és la llum.

- És enviat perquè per ell tothom cregués. "Què entendre per tothom", pregunta X. Léon- Dufour? El context d'universalisme en que es banya la primera meitat del Pròleg invita a mantenir en aquest mot no solament els contemporanis d'un personatge històric, sinó tots els homes, més enllà de les fronteres espacial i temporals. (Lectures de l'evangeli segon Joan)

Als versets 19-28, veim com Joan Baptista realitza el que el Pròleg anunciava d'ell.

- Interrogat pels Jueus (és a dir, per les autoritats religioses del judaisme) perquè es situï en relació a l'espera messiànica, Joan comença responent negativament, per tres vegades:
- No, el no és el Messies, com la seva activitat de baptista, evocadora de l'arribada dels darrers temps, com ho podia fer creure.
- No, no és Elies, de qui després de la seva pujada al cel en un carro de foc, havia de precedir la vinguda del Messies (Malaquies 2, 23: Vet aquí que jo envii.....)
- No, ell no és el gran Profeta, aquest personatge de qui Moisès n'havia anunciat la vinguda en el Deuteronomi 18, 15-18.
Després, davant la insistència dels seus interlocutors: *Si tu no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta, perquè baties?*, ell es situa en relació amb aquell que anuncia. El seu paper és doble:
- Primer és la "veu" que obre camí a Aquell que ells no coneixen. Ell realitza en la seva persona i en la seva missió la profecia d'Isaïes 40: Jo som la veu....
Léon Dufour comenta: *Presentant-se com "la veu", Joan assumeix la magnífica dignitat de l'Escriptura. Si ell no té massa existència pròpia, recull la Promesa en la seva persona. L'Evangelista que s'absté de descriure els trets peculiars del Baptista, en fa la "figura de l'Antic testament ... de manera que a través del "testimoni", és l'Escriptura d'Israel que reconeix i assenyala en Jesús el Messies. Aquesta perspectiva, presa des de l'obertura del llibre, és capital en tot l'evangeli de Joan".*

Tot d'una és "aquell que batia en l'aigua", baptisme d'iniciació en vistes a un baptisme en l'Esperit. *Per Joan Baptista – escriu un autor- Jesús ha de ser acollit com el do misteriós de Déu, de qui ningú no en coneix l'origen. Ell mateix no és digne de deslligar la corretja de les sandàlies, servici que només podia ser fet pels esclaus. És a dir la diferència que col·loca entre Jesús i ell mateix".*

La presència del Messies va a portar a terme molt prest el passat d'Israel. El que hi manca és identificar Aquell que ve. Molt prest, Joan Baptista designarà Jesús com "L'Anyell de Déu".